Een aangekondigde dood

Uit betrouwbare bron begrijp ik dat het Kerkje in Velp gaat sluiten. Per 1 februari 2021 is het over en uit. Hoe en waarom is mij niet bekend.

Ik ben ruim 15 jaar vrijwilliger geweest bij een cultuurorganisatie die meer dan 5000 bezoekers per jaar trekt en die ook buiten Grave meer dan bekend is. Gelooft u dat niet? Mijn vrouw en ik bezochten deze zomer een kunstroute in het Land van Maas en Waal. We ontmoeten een kunstenares die van gaas prachtige driedimensionale figuren maakte. Wat zou u er van vinden om een keer in het Kerkje in Velp bij Grave te exposeren? Zeg maar wanneer; het is zo'n prachtige locatie, daar heb ik altijd al willen exposeren.

15 jaar. Dat is 150 tentoonstellingen, zeg tussen de 300 en 400 kunstenaars. Telkens als je de deur van het Kerkje opende was het weer een verrassing hoe het er binnen uit zou zien. Kunst in een decor van prachtig licht valt zelden tegen. De unieke formule van het kerkje is dat de kunstenaars zelf aanwezig zijn en direct in gesprek kunnen gaan met de bezoekers.
Kunst die het oog streelt. Stillevens en landschappen vanuit een veelheid aan perspectieven. Kunst die ontroert; een expositie van Atelier 76, waarin autistische kinderen gevraagd waren in een drieluik hun buitenkant en hun binnenkant te schilderen. Kunst als ambacht. Brons, hout, keramiek, papier en combinaties van materialen waarbij je je afvroeg; hoe hebben ze dat in godsnaam voor elkaar gekregen. Kunst en muziek Ik herinner me het concert van de Belgische kunstenaar Jan de Hoedt, waarbij tijdens het concert en geïnspireerd door de muziek, enorme doeken gekalligrafeerd werden. Kunst die schuurt. Ik herinner me nog een expositie die bestond uit een boomstronk, karton, oud ijzer, met hier een daar een lik verf. De kunstenaar vertelde dat zijn enige doel was om de schoonheid van het materiaal zelf te laten zien. Door die lik verf op die boomstam zie je de structuur van de nerven op een manier die je anders zou ontgaan. Kijk eens naar die eenvoudige schoonheid. We keken met andere ogen. Dat is een van de resultaten van kunst, mensen met andere ogen naar bekende dingen laten kijken. Eenzelfde effect hadden de middag waarin amateur schilders hun werk konden bespreken met twee docenten van Artez. Een blikverruimend tijdverdrijf. Last but not least: ook eindexamenkandidaten van Artez uit Arnhem kreeg de kans en mochten exposeren.

15 jaar. Dat is 150 concerten. Van klassiek tot wereldmuziek. Van de voorspeelmiddagen van Hermine Veltkamp, tot de Kantona Twins. Wie? zegt U. Dat dacht ik ook. Jongens ik heb voor donderdagavond de Kantona Twins kunnen arrangeren. Wat is dat? Gitaarmuziek. Gitaarmuziek op donderdagavond? Gitaarconcerten (het spijt me Enno Voorhorst, regelmatig in het Kerkje gespeeld, maar het moet toch gezegd) zijn niet de best bezochte concerten. Wie komt daar naartoe? Gitaarvolk Wacht maar. Ze spelen op woensdag in Amsterdam, op vrijdag in Düsseldorf, dus ze komen hier toch langs. Stampvol. Ik herinner Marieke de Jager. Ze was net bij De Wereld draait door geweest. Ik kwam het kerkje binnen. Enorme boxen aan de muren, mengpanelen etc. terwijl de ruimte alleen maar geschikt is voor akoestische muziek. Eh?????. Maakt u zich geen zorgen meneer het is om de instrumenten te dempen en in evenwicht te brengen met haar stem. Twee, uitverkochte, concerten op zondagmiddag en avond. De Winterreise van Schubert, uitgevoerd door Wout Oosterkamp, toen bewoner van het Kapucijner klooster. De Via Crucis Van List, met de kruisweg van Jan Toorop geprojecteerd op de muur. Het Gaudameskwartet, Gregoriaanse zang in een door een paar waxinelichtjes schaarsverlicht en adembenemend stil kerkje. Maar ook een concert waarvan ik de artiesten al lang vergeten ben. Leuke muziek. Aan het einde van het concert lopen ze door het middenpad naar achter. Het publiek klapt voor een toegift. Hé jullie ook hier klinkt het plotseling. Zullen we de toegift samen spelen? Er zitten muzikanten uit de begeleidingsband van Frank Boeijen binnen. Het was nog lang onrustig in Velp. Een vriendenconcert. Accordeon en viool. Leuke, ontspannende muziek. Verzoeknummers aanvragen mocht. Een bekende Gravenaar vroeg of hij op die prachtige accordeon mocht spelen. Het mocht. Er bleken leden van de Maaszangers binnen te zijn, die zich aansloten en meezongen. Na afloop tijd voor een borrel. Het ontging het gezellige

roezemoezende publiek volledig, maar een vrouw vroeg aan de muzikanten of ze een bepaald nummer speelden. Ze kenden de muziek wel, maar zingen nee. Dan zing je het toch zelf zij haar partner. Ze nam de microfoon en zette in. Een siddering ging door de zaal.

Dan nog het kopje diversen; lezingen van Abedelkader Benali, Joris Luyendijk en Joke Hermsen. De presentatie van de biografie van Jules de Korte. Lezingen naar aanleiding van exposities, met als hoogtepunt de lezing over: van Bosch tot Breughel, van de curator van Booymans van Beuningen. Er moest uitgeweken worden naar de theaterzaal van Catharinahof.

Laat ik maar stoppen. We waren vorig jaar bij een tentoonstelling in het Museum Voorlinden in Wassenaar van Do Ho SuH een Koreaanse kunstenaar. Hij vertelde de volgende metafoor. Er was eens een land waar alleen mensen met een oog woonden. Op enig moment werd er een kind met twee ogen geboren. Hij zag dingen die anderen niet zagen. Hij werd beschouwd als ernstig gehandicapt. Grave heeft blijkbaar besloten dat extra oog te sluiten.

1-12-2020 Frans Hendrickx
Gepubliceerd op de website van Arena Lokaal